

dromen, met wie hij zich na de oorlog zou verbinden.

En zo gebeurde het, dat onze schrijnwerker met zijn Marieken in het huwelijk trad in het jaar 1919, vol hoop, vertrouwen en werklust voor de toekomst. Alsdan zou het jonge paar zich gaan vestigen op de Dries, waar zolang onze champetter Ingelbinck had gewoond. Ik weet niet juist sedert wanneer dit adres werd veranderd, want nu is het officieel Gentse steenweg 1.

Met verdubbelde ijver pakte Mone de zaken nu voortaan op, want fijne vakman als hij was, wist hij rond dit tijdstip een brevet in de wacht te slepen voor vensterpersiennen van eigen vinding. Alras was hij hier voor gekend en kan men er nog velen zien te Schellebelle, Serskamp, Wichelen en Uitbergen en niet het minst in onze eigen gemeente(*), welke daar door hem werden geplaatst. Dagelijks kon men hem aan 't werk zien, in zijn werkplaats achter zijn huis op de Dries, alsook in een omvormden koolstal van de Waggenes, waar toen nog een inree was, langs welke kant hij met zijn stootkar in en uit kon.

Dat intussen de ooievaar onze schrijnwerker en zijn vrouwke op tijd een bezoek bracht, zou laters blijken. Maar kom, wij hebben het over Mone als grapjas, en zo was hij destijds ook goed bevriend met wijlen Arthur De Corte. Deze laatste had in zijn voorplaats een schoon meubelstuk staan, waarschijnlijk iets oud, want binnen in het kaswerk zat er muziek in, een soort ronde schijf met gaatjes in, of een karton dus, zoals men er ronde aantrof in de piano-orgels. Met een geldstuk van 0,10 fr. kreeg men de ene of andere aria uit de speelkast te horen. Onze muziekliefhebber lag Irma steeds ten halve om hem het speeltuig te willen verkopen, want zo zegde Mone: "Als mijn Marieken ne keer kwaad op mij is, achter dat ik was blijven plakken bezette 'k dat airken op van de duumars van Chopin".

Toen eindelijk en na lang zagen het muziek van Tuur en Irma werd afgekocht, verhuisde het bij Mone naar de Dries waar het spel nog gedraaid heeft, tot meerder genoeg van zijn kleine gastjes en zoals reeds gezegd ook als bliksemafleider diende als hij van zijn Mieken een serenade kon verwachten, wanneer hij wat over stuur was en met

de ene of andere kameraad naar huis kwam om deze zijn meubel te laten zien en natuurlijk te laten spelen.

"En dâ 'k dâ shuun stuk gekocht hê veuren appel en een ei, van mijn goeie vriend Tuur", zegde Mone dan. Dat orgel komt nog voort van deze laatste zijn familielid en 't moet zekers antiek zijn, als ge Achiel De Corte van de Hoogstraat kent, waar het bij die lollekensheer ook zolang heeft gestaan. Waarvoor dat orgel dan allemaal gediend heeft, vertel ik u verder wel in deze bijdrage.

Zekere keer kwam er een boerin van Ten Ede bij Mone binnengestapt met haar manneken van een jaar of negen aan de hand en vroeg aan Mone: "Mijnhere, hedde geen aviole? Z'en mij naar hier gezonden, ' zijde gij toch, Mone Drieghe, die op de Dries weunt". Deze laatste die het direkt in het snuitje had, dat de ene of andere vriend dat vrouwmens voor de grap naar hem had gestuurd, gaf haar de raad eens bij Achiel De Corte te gaan. "Den dien heeft wel aviolen", zegde Mone, waarop onze inwoonster van Ten Ede met haar manneken bij Liza terecht kwam, deze zou de baas ne keer gaan roepen van achter, want ze verstond er niets van, van gans die commissie. Toen dan Achiel achter zijn toog kwam en 't vrouwken beleefd vroeg: "Wat zal er ou believen, mijn kind", zegde deze laatste: "Hedde geen aviole Menhere?"

De winkelier scheen niet te begrijpen en vroeg wel drie keer: "Aviole, zegt ge?" "Ja, Menhere, want die mens van de Dries had dat niet en stuurde mij naar hier."

Hola, peinsde Achiel, het komt van Mone en dat is verdacht. Meteen beziet hij het klein manneken dat reikhalzend over de toog kijkt en zegt: " 't Is zeker voor de kleine, Madammeken, dat ge een aviole wilt hebben.

"t Ziet er nog al een slim baaske uit. Speelt hij al in het toneel misschien?" Hierop greep Achiel van onder zijn toog nog een oude koperen clairon te voorschijn en zegde: "Misschien kan het manneken het mee dat hier doen. Halei, manneken, blaast er maar ne keer op".

De moeder snokte 't spel uit zijn handen en zegde met een koleire tegen Achiel: "Es dat aviole?" "Dat is nog beter, daar kan hij nog lawijd mee maken", verzekerde de winkelier. "Maar ze zijn hier allemaal zot zeker in 't dorp", maakte 't

wijfke zich kwaad. " 'k Moet aviole hebben voor man zijn duiven, die hebben 't snot". "Och", zegde Achiel daarop, "dan moet ge bij de apoteker gaan in de Benedenstraat en vraagt daar ook maar niet naar Aviolen maar naar Aviol voor 't duivensnot".

Kwaad sloeg 't vrouwke de winkel deur toe en geraakte dan eindelijk op 't juiste adres.

Wordt vervolgd.

Voetnoot van de web-publicist:

(*) wie nog een echte "persienne", gemaakt door Mone Drieghe, wil zien rept zich best naar Barbara Drieghe, die bij het betrekken van de woning op de Victor Vansandelaan nr.29 tot de prettige vaststelling kwam dat haar "persienne" het authenticiteitslabel droeg van haar overgrootvader.